Κεφάλαιο Β, 35

Κείμενο (Προοίμιο - Η ιδιαιτερότητα των επιταφίων)

[35] *Οἱ μέν πολλοί τῶν ἐνθάδε ἤδη εἰρηκότων ἐπαινοῦσι τόν προσθέντα, τῷ νόμῳ, τόν λόγον τόνδε,*

ὡς καλόν ἐπί τοῖς ἐκ τῶν πολέμων θαπτομένοις ἀγορεύεσθαι αὐτόν.

Ἐμοὶ δὲ ἀρκοῦν ἂν ἐδόκει εἶναι

ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἔργῳ γενομένων ἔργῳ καὶ δηλοῦσθαι τὰς τιμάς,

οἷα καὶ νῦν περὶ τὸν τάφον τόνδε δημοσίᾳ παρασκευασθέντα ὁρᾶτε,

καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι εὖ τε καὶ χεῖρον εἰπόντι πιστευθῆναι.

Χαλεπὸν γὰρ τὸ μετρίως εἰπεῖν

ἐν ᾧ μόλις καὶ ἡ δόκησις τῆς ἀληθείας βεβαιοῦται.

Ὅ τε γὰρ ξυνειδὼς καὶ εὔνους ἀκροατὴς

τάχ' ἄν τι ἐνδεεστέρως πρὸς ἃ βούλεταί τε καὶ ἐπίσταται νομίσειε δηλοῦσθαι,

ὅ τε ἄπειρος ἔστιν ἃ καὶ πλεονάζεσθαι, διά φθόνον,

εἴ τι ὑπὲρ τὴν αὑτοῦ φύσιν ἀκούοι·

μέχρι γὰρ τοῦδε ἀνεκτοὶ οἱ ἔπαινοί εἰσι περὶ ἑτέρων λεγόμενοι,

ἐς ὅσον ἂν καὶ αὐτὸς ἕκαστος οἴηται ἱκανὸς εἶναι δρᾶσαί τι ὧν ἤκουσεν˙

τῷ δὲ ὑπερβάλλοντι αὐτῶν φθονοῦντες ἤδη καὶ ἀπιστοῦσιν.

Ἐπειδὴ δὲ τοῖς πάλαι οὕτως ἐδοκιμάσθη ταῦτα καλῶς ἔχειν,

χρὴ καὶ ἐμὲ ἑπόμενον τῷ νόμῳ

πειρᾶσθαι ὑμῶν τῆς ἑκάστου βουλήσεώς τε καὶ δόξης τυχεῖν ὡς ἐπὶ πλεῖστον.